

Profesor Aleš Linhart slaví padesátiny

Třeba jsme to ještě nečekali – vypadá stále mladě – ale pan profesor MUDr. Aleš Linhart, DrSc., FESC, FCMA oslavil 3. dubna 2014 padesáté výročí narození. Z životopisných dat připomenutí, že se narodil v Praze, tamtéž v roce 1982 maturoval s vyznamenáním a v roce 1988 ukončil studium Fakulty všeobecného lékařství Univerzity Karlovy v Praze, kterou

absolvoval také s vyznamenáním, a získal Cenu ministra školství pro studenty s nejlepšími studijními výsledky. Nastoupil na II. interní kliniku 1. LF UK a VFN Praha, kde pracoval pod vedením profesorů Františka Boudíka a Karla Horkého do roku 1993. Jeho profesionální zaměření a odborný vývoj zásadně ovlivnil 3letý pobyt ve Francii, kde pracoval postupně na několika špičkových pracovištích pod vedením významných francouzských kardiologů: oddělení hemodynamiky a intervenční kardiologie a oddělení funkčních vyšetření, nemocnice Henri Mondora, Créteil (prof. Laurent), dále v Centru preventivní kardiiovaskulární medicíny v nemocnici Broussais v Paříži (prof. Ménard) a tamtéž na oddělení vaskulárních vyšetření (prof. Simon). Od roku 1994 pak zastával funkci odborného lékaře Centra preventivní kardiiovaskulární medicíny nemocnice Broussais v Paříži pod vedením prof. Ménarda. Na pařížských lékařských fakultách postupně získal Univerzitní diplom z echokardiografie na Université Paris XII, Val de Marne, Créteil, a Interuniverzitní diplom z echokardiografie, Université Pierre et Marie Curie. Po návratu z Francie pokračoval v práci opět na II. interní klinice 1. LF UK a VFN, složil atestaci z interny (1992), z kardiologie (1996), pak i z angiologie (2005). Na klinice vedl nejprve echokardiografickou laboratoř, v letech 1999–2005 byl zástupcem přednosty kliniky a od roku 2005 až dosud je přednostou II. interní kliniky kardiologie a angiologie 1. LF UK Praha.

Vzhledem k ohromnému pracovnímu nasazení a studijní píli nepřekvapí, že profesionální dráhu provázal i trvalý vzestup v oblasti vědecké – kandidátem věd v oboru vnitřní lékařství se stal v roce 1995, kandidátská disertační práce měla téma „Některé metabolické a kardiiovaskulární charakteristiky normotenzních mužů s pozitivní rodinnou anamnézou arteriální hypertenze“. V roce 2001 habilitoval v oboru vnitřní lékařství na 1. lékařské fakultě UK, na základě obhajoby habilitační práce „Strukturální změny levé komory srdeční a velkých tepen v odpovědi na fyziologické a patologické podněty“, ve stejném roce pak obhájil doktorskou disertační práci na téma „Ultrasvukové hodnocení

strukturálních změn kardiiovaskulárního aparátu“. Profesorem v oboru vnitřní lékařství na Univerzitě Karlově v Praze se stal v roce 2005. V letech 2005–2012 byl také proděkanem 1. LF UK pro zahraniční styky, v roce 2006 se stal vedoucím subkatedry angiologie IPVZ Praha a je jím dosud, v letech 2009–2013 pracoval také ve funkci vedoucího Komplexního kardiiovaskulárního centra VFN Praha, kromě toho byl také předsedou Koordinační oborové rady lékařských fakult pro specializační vzdělávání (2010–2011).

Mimo práci na klinice je prof. Linhart velmi aktivní v odborných společnostech, ve kterých je vzhledem k vysoké kvalitě jak odborné, tak při mimořádném nadání jazykovém (aktivně hovoří anglicky, francouzsky a rusky, pasivně ovládá španělštinu) často ve výborech a vedení těchto společností. Dovolím si zmínit pouze některé: v rámci České kardiologické společnosti (ČKS) byl v letech 2005–2011 členem výboru a v letech 2008–2011 vědeckým sekretářem společnosti. V ČKS také působil v řadě pracovních skupin: pracovní skupina pro echokardiografii (předseda 2012–2016), pracovní skupina plicní cirkulace (člen výboru 2008–2012), pracovní skupina choroby myokardu a perikardu (člen výboru od 2011), pracovní skupina preventivní kardiologie (člen výboru od 2013). Dále je členem České společnosti frankofonních lékařů při České lékařské společnosti J. E. Purkyně, Evropské společnosti pro arteriální hypertenzi, Evropské kardiologické společnosti (Fellow of the ESC), člen Nucleus WG Pericardial and Myocardial diseases, kde dosáhl mimořádného úspěchu tím, že byl zvolen do funkce zvoleného vice-prezidenta na období 2014–2016, a bude tedy prezidentem této pracovní skupiny ESC v období 2017–2018. Dále je členem České angiologické společnosti, České internistické společnosti a voleným členem České lékařské akademie (FCMA – Fellow of the Czech medical Academy). Všechny uvedené pozice a činnosti jsou podloženy mimořádně kvalitní vědeckou prací, prof. Aleš Linhart dosud publikoval 180 prací uvedených ve Web of Science a jeho citační ohlas dosáhl 1 420 citací.

Za 50 let života opravdu hodně vykonané práce! Je však nutné dále připomenout mimořádnou schopnost Aleše Linharta v oblasti vzdělávání kardiologů – jeho přednášky jsou vždy brilantní, pokaždé vzbuzují obdiv jak nad obsahem, tak nad formálním, přitažlivým zpracováním. Zde je pak jistě nutné podotknout, že kvalita jeho prezentací vyniká ještě více při přednáškách ve všech třech již zmíněných „cizích“ jazycích, je proto zván do všech koutů světa, kde je především v oblasti echokardiografie a metabolických onemocnění srdce již řadu let na absolutní špičce světové kardiologie (nepřeháním!).

Kromě uvedených pracovních úspěchů má Aleš Linhart řadu dalších koníčků, má rád Francii, Šumavu, his-

torii (např. jeho přednáška o historii VFN a okolí vzbudila obdiv všech přítomných). Miluje cyklistiku a při tomto koníčku si umí dát zabrat (jako lékař mimo jiné také prováděl výzkum u cyklistů na Tour de France), dnes již legendární jsou jeho cesty na dvoukole – tedy na tandemu, které absolvuje se svou milou ženou Janou, také lékařkou. Radost může mít i ze tří dětí, Oty (25), Anny (19) a Jakuba (17), zatím nikdo z nich nevykročil v rodinné tradici – oba rodiče byli také lékaři.

Osobně vyjádřím svůj obdiv nad Alešovou pracovitostí, rozsáhlými znalostmi celé kardiologie – je schopen přednášet na jakékoliv téma, a to na vysoké úrovni, mimořádně pak z tohoto kvalitního základu vystupuje umění echokardiografie, podložené základy fyziky, mechaniky, hemodynamiky i prostorové představivosti. Jako přednostu kliniky navazuje na to nejlepší z tradice

II. interny – tedy kliniky profesorů Eiselta, Thomayera, Pelnáře, Dauma, Herlese a Horkého, abych zmínil alespoň ty nejslavnější z dlouhé historie II. interní kliniky.

Milý Aleši, za všechny spolupracovníky z kliniky, za výbor České kardiologické společnosti a za tvé přátele z 1. LF UK Praha Ti přeji pevné zdraví, a všechno dobré do další práce i do oblasti společenské.

prof. MUDr. Michal Aschermann, DrSc., FESC, FACC

✉ Aschermann@seznam.cz

II. interní klinika 1. LF UK a VFN, Praha

www.vfn.cz

Doručeno do redakce: 25. 3. 2014

Profesor MUDr. Rastislav Dzúrik, DrSc.

(*24. augusta 1929 – †27. februára 2014)

Profesor MUDr. Rastislav Dzúrik, DrSc., nás dňa 27. februára 2014 po dlhšej chorobe navždy opustil. Profesor Dzúrik bol jednou z najvýznamnejších slovenských medicínskych osobností, ktoré pôsobili v druhej polovici 20. storočia a na začiatku 21. storočia. Zanechal za sebou dielo, ktoré významným spôsobom ovplyvnilo vývoj všeobecného vnútorného lekárstva, klinickej nefrológie, biochémie a farmakoterapie.

Prof. MUDr. Rastislav Dzúrik, DrSc., sa narodil 24. augusta 1929 v Košiciach. Maturoval v Bratislave v roku 1948. Po promócii na Lekárskej fakulte Univerzity J. A. Komenského (LF UK) roku 1953 nastúpil na Ústav všeobecnej a klinickej biochémie LF UK. Ako mladý asistent sa hneď zapojil do pedagogickej práce a zároveň sa snažil nájsť kontakt s klinickou praxou. V roku 1957 prešiel spolu s niekoľkými asistentmi (MUDr. Eva Brixová, MUDr. Ján Gvozďjak) na novovznikajúcu III. internú kliniku a tu sa začala písať história tzv. Niederlandovej školy. Spolu s ostatnými asistentmi sa zúčastnil na budovaní Výskumného laboratória farmakobiochémie pri III. internej klinike, ktoré sa stalo experimentálnou bázou kliniky.

V týchto rokoch sa začali rozvíjať nové klinické medicínske odbory, medzi ktorými popredné miesto zaujala

klinická biochémia. Prof. MUDr. Rastislav Dzúrik, DrSc., sa snažil, aby terapeutická činnosť bola podložená kvalitnou diagnostikou. Do roku 1962 získal atestáciu z klinickej biochémie a atestácie z vnútorného lekárstva I. a II. stupňa. Súčasne dokončil aspirantúru a roku 1962 obhájil dizertačnú prácu „Príspevok k účinku salyrganu v obličkách“. Napriek časovo náročnej práci, ako na klinike tak aj v laboratóriu, v roku 1965 sa habilitoval z vnútorných chorôb na LF UK. Jeho habilitačná práca „Experimentálny príspevok k metabolizmu glycidov v obličkách“ už jasne naznačovala jeho budúce vedecké zameranie. Ukázalo sa to aj v jeho doktorskej dizertačnej práci „Uraemia – pathophysiology of carbohydrate metabolism“, ktorá vyšla v angličtine v roku 1973.

Práca v laboratóriu poukázala na potrebu výchovy kvalifikovaných laborantov. Preto sa v roku 1961 ujal výchovy biochemických laborantov, ako zakladateľ a vedúci Katedry pre zdravotníckych laborantov na Ústave pre ďalšie vzdelávanie stredných zdravotníckych pracovníkov. Ako študijnú pomôcku pripravil monografiu „Enzymológia“ roku 1987, ktorá sa stala cenným študijným materiálom aj pre lekárov, ktorí absolvovali kurzy v rámci Inštitútu pre ďalšie vzdelávanie lekárov a farmaceutov (ILF) na katedre klinickej biochémie, kde tiež prednášal. V roku 1980 sa stal vedúcim tejto katedry. V roku 1983 sa stal riaditeľom Výskumného ústavu lekárskej bioniky. Ústav pod jeho vedením čoskoro získal medzinárodnú autoritu. Tu, v tomto novom prostredí, rýchlym zvládnutím problematiky počítačovej techniky a jej aplikácie, naplno vynikli neobyčajné invenčné a realizačné schopnosti prof. Dzúrika. V rámci Výskumného ústavu lekárskej bioniky